

Sygekassainstitutionen, hvis man gav denne almindelige Bestemmelse, som Mange ønske, og som jeg ogsaa selv tidligere har været stemt for, og navnlig vil hele den private Virksomhed, som hidtil er udfoldet og til enhver Tid vil blive udfoldet paa dette Omraade, absolut lide et Staar, og Altmernes Omfarg for Sygehushvæsenet ad Frivillighedens Vej vil selvfølgelig ogsaa ophøre, og det kan ikke negtes, at der er noget Tiltalende i, at det kunde udvilde sig saaledes af sig selv, at Maalet derved kunde naaes. — Hvad angaar det andet Spørgsmaal, om Hjælpen efter det 60de Aar, skal jeg tillade mig at sige, at jeg ikke opfatter Forslaget, som en æret Taler gjorde i Gaar, som dræbende eller hindrende for Løsningen af Spørgsmaalet om Alderdomsforsjorgelse. Jeg tror, det vil indrømmes, at baade her og andetsteds er jo Regel dette Spørgsmaal kun paa Overveielsernes Stadium, og det kan antages, at der vil gaa længere Tid hen, inden man paa nogen tilfredsstillende Maaade kunde løse det, selv om man tror, at man skal komme dertil, og selv om man i Virkeligheden i Længden ikke paa nogen Maaade vil være tilfreds med, hvad der her staar, vil det dog være meget ulogt, om man vilde sætte sig imod og forlæste dette, som er et meget imødekommende Skridt henimod deres Anskuelser, som stille de største Forbringinger fra anden Side. Allerede det, at dette Princip er nedlagt i den offentlige Fattiglovgivning, at en Mand over 60 Aar, om hvilken der ikke er Noget at sige, skal have Understøttelse, uden at det skal have de med Fattigunderstøttelse forbundne generende Virkninger, det maatte kunne støtte den anden større Bøvelgelse saaledes, at jeg mener, at det er ganske urigtigt at være derimod. Ser jeg hen paa, hvorledes de forskellige Bestemmelser iøvrigt ere affattede, kan der jo være forskellige Opfattelser i saa Henseende. Der staar: Forsaavidt den Paagjældende ikke har nydt Fattighjælp tidligere. Dette er efter min Opfattelse ikke saaledes at forstaa, som den ærede Taler opfattede det i Gaar, nemlig saaledes: Forsaavidt den Paagjældende ikke har nydt urefunderet Fattigunderstøttelse. Men mig forekommer det at maatte opfattes meget strengere, nemlig saaledes, at den Paagjældende overhovedet ikke maa have nydt Fattigunderstøttelse. Selv om han har refunderet den, har han efter Lovforslagets Ord været i en saadan Berøring med det offentlige Fattigvæsen, at den Begunstigelse, han ellers vilde kunne faae, vil han nu ikke kunne faae. Dette synes mig noget for strengt, og jeg

har selv virket med til Lovforslaget om tvungen Eftergivelse af Fattighjælp, og jeg er nødt til at erkjende, at dette Spørgsmaal vanskeligt vil kunne holdes ude fra dette Lovforslag, og selv om man ikke kunde faae Spørgsmaalet løst paa den Maaade, man kunde ønske, maa man dog gjøre sig Haab om, at man ved Forhandling med den høitærede Minister maatte kunne faae de Tanker, som være nedlagte i dette Lovforslag, bragte til Anvendelse her, saaledes at den Paagjældende ikke var udelukket fra at faae denne Begunstigelse, naar det var lykkes ham gjennem en Række af Aar at holde sig udenfor det offentlige Fattigvæsen. Jeg kan ikke tænke mig Andet, end at der maatte kunne træffes andre Bestemmelser, saa at det kunde blive noget mere tilfredsstillende til alle Sider. Jeg tillod mig at sige før, at jeg, som vistnok Alle, maatte ønske de Tilfælde, hvor Forsjorgelsesretten skulde være hvilende, indskrænkede saa meget som muligt. Nu er det ogsaa bestemt i § 16, at Forsjorgelsesretten skal hvile, naar en Mand over 60 Aar faaer den Understøttelse, som omtales i § 64, og det ansøres i Motiverne som Noget, der er selvfølgeligt af den Grund, at den Paagjældende netop ved den Hjælp, han fik, kom i det Tilfælde, at han kunde blive forsorgelsesberettiget andet Steds end der, hvor han ellers vilde blive, om han ikke havde faaet den Hjælp; jeg skal blot henstille som en Tanke til Overveielse, om der skulde være noget Arimeligt i, at man siger, at naar en Mand af denne Kategori har naaet de 60 Aar, er man lige overfor ham færdig med Spørgsmaalet om Erhvervelse eller Ikke-Erhvervelse af Forsjorgeshjem, saa skal han have erhvervet sig sit Forsjorgeshjem, og saa er den Ting afgjort. Jeg henstiller det som sagt. Jeg har ikke gjennemtænkt det saa nøie, at jeg kan sige, om der ikke skulde kunne gjøres Indbendinger derimod, men jeg synes, at det var tiltalende, om man kunde faae en Ende paa Sagen. — Der blev ogsaa omtalt i Gaar, at der samtidig med denne Lov nødvendig maatte være en anden Lov eller en anden Institution, hvorved man opnaaede det, der er det Væsentlige, nemlig at den Paagjældende ikke kom paa Fattigvæsenet. Jeg kan godt erkjende, at dette er fuldt saa nødvendigt som at organisere et Fattigvæsen; men naar man paa den ene Side har klaget over, at man satte 2 Lovforslag i Forbindelse med hinanden, som dog havde noget fæst med hinanden at gjøre, kan der paa den anden Side ikke være megen Opfordring til at knytte et tredje Forslag til, som i og for sig vil være meget vanskeligt at gennemføre, hvilket vi jo veed fra tidligere